

og dette er jo ubetinget et meget vigtigt Hensyn. At de voksne tage Forargelse deraf er slemt, men Fordærvelse af Børn er meget værre.

Svend Høgsbro: Den højtærede Minister vil altsaa opretholde Kaserneringen og derved Politiets Indgriben i disse Kvinders Levevis paa samme Maade som hidtil, det slaar jeg fast. Som Forsvar derfor anførte Ministeren blandt andet det, at kun derigennem kan man hindre Børns Fordærvelse. Derved forudsættes naturligvis, at det er Meningen at forbyde disse Kvinder at have deres egne Børn hos sig — andres Børn er der vel ikke nogen synderlig Fare for, at de tage til sig. Jeg vil der over for blot gentage, hvad jeg i Diskussion med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) ved tidligere Lejligheder har sagt, at dette gælder, som Loven nu er, kun de Kvinder, som det er lykkedes Politiet at indfange, som ere under dets Tilsyn og Kontrol; men det er jo saa forholdsvis faa. Det er selvfølgelig en Skønssag, men det vides jo, at man fra alle Sider gaar ud fra, at det er omtrent 10 pCt af de Kvinder, der søge deres Erhverv ved Utugt, som det lykkes Politiet at faa ind under sit Tilsyn, og det er kun lige over for dem, at man har det Værn. Og for det andet sayne vi jo aldeles ikke Retsregler og Hjemmel til at gribe ind lige over for den Omstændighed, at Kvinder fordærve Børn, som de have til Huse hos sig samtidig med, at de drive et saadant Erhverv, fordi vi gaa bort fra Indskrivning under Politiets Tilsyn. Vi have jo den almindelige Ret til at tage Børn fra Forældre og vi have Straffelovens § 185 om den, der krænker Blufærdigheden; og det er en Paragraf, som Højesteret har anvendt netop paa det Forhold og som ogsaa vil kunne anvendes i Fremtiden.

Justitsministeren (Goos): Jeg skal blot bemærke, at der ikke var noget i mine Ytringer, som det ærede Medlem kunde tale om at slaa fast. Jeg sagde, at det var stadig under Overvejelse, hvorledes man kunde forene de modstaaende Hensyn, der trække i forskellig Retning. At man der maa trække en Grænse ud over hvilken Statens, Politiets, Justitsministeriets Magt ikke rækker, det er en given Sag, og at der altsaa kan være Tilfælde, maaske mange Tilfælde, som unddrage sig denne Magt, er jo utvivlsomt, men deraf kan der ikke drages den Slutning, at man ikke inden for sit Magtomraade overhovedet

søger at træffe den Ordning, der gør den mindst mulige Skade.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmigt med 62 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive at tilstille Statsraadet.

Jeg har faaet Meddelelse om, at Landstinget har tiltraadt Folketingets Forslag angaaende Antallet af Medlemmer af Fællesudvalget. Jeg vil derfor foreslaa Tinget, at vi foretage denne Sag, inden vi gaa videre, og at Tinget vælger Medlemmer til dette Fællesudvalg; men, for at Medlemmerne kunne faa Tid til at overveje, hvilke Medlemmer de ville have ind i Udvalget, vil jeg udsætte Mødet i 10 Minutter.

Mødet udsat Kl. 2. 20'.

Mødet genoptoges Kl. 2¹/₂.

Formanden: Jeg har fra Landstingets Formand modtaget Meddelelse om, at Landstinget i Dag har tiltraadt Folketingets Forslag om, at Fællesudvalget angaaende Forslag til Lov om Ændringer i Statsbanernes Takster kommer til at bestaa af 30 Medlemmer, 15 valgte af hvert Ting, og at Landstinget har valgt de Herre-Entreprenør Berthelsen, Etatsraad Breinholt-Vandborg, Proprietær la Cour, Etatsraad Gustav Hansen, Gaardejer H. C. Hansen, Konferensraad H. N. Hansen, Gaardejer N. Hansen, General Hedemann, Konferensraad Koch, Ingeniør Villars Lunn, Statsrevisor Madsen-Mygdal, Greve Moltke-Lystrup, Redaktør J. Pedersen, Landvæsenskommissær J. C. Sørensen og Vicekonsul Tolderlund til for Landstingets Vedkommende at indtræde i det nævnte Fællesudvalg.

Jeg tillader mig altsaa nu at foreslaa Tinget, at vi ogsaa gaa til Valg af 15 Medlemmer til dette Fællesudvalg. Hvis